

Acesta este primul volum publicat al Academiei Naționale de Informații „Mihai Viteazul” (ANIMV) care integrează lucrările prezentate în cadrul Conferinței Științifice *Intelligence și Cultura de Securitate 2022* (ICS2022). Scopul ICS2022 este de a oferi studenților un spațiu pentru dezbateri academice și promovare a rezultatelor obținute în demersurile de cercetare proprii.

Prezenta ediție a fost dedicată atât doctoranzilor, cât și studenților din cadrul programelor de studii de licență și master, iar domeniile de interes științific propuse au fost: intelligence, securitate națională, istorie și relații internaționale.

Realizarea Conferinței a fost posibilă prin implicarea doctoranzilor și a conducătorilor de doctorat din Școala Doctorală Informații și Securitate Națională a ANIMV. Așteptăm cu entuziasm următoarea ediție a Conferinței!

ISSN 2971-8139
ISSN-L 2971-8139

◆
INTELLIGENCE ȘI CULTURA DE SECURITATE

◆
CONFERINȚA ȘTIINȚIFICĂ STUDENȚEASCĂ

INTELLIGENCE ȘI CULTURA DE SECURITATE

CONFERINȚA ȘTIINȚIFICĂ STUDENȚEASCĂ
VOLUM DE PROCEEDINGS

VOLUMUL 1
2022

Editura Academiei Naționale de Informații
„Mihai Viteazul”

PARTIȚIA INDIEI. PROVOCĂRI ÎN DOMENIUL SECURITĂȚII NAȚIONALE ÎN INDIA INDEPENDENTĂ

Alexandra-Iulia NUC*

Abstract:

The aim of this research is to approach, from an historic perspective, the events that occurred in 1947 on the current territory of India and Pakistan.

The 20th century marks a new start for India, following two events that determined the fate of the Indian people: nation's independence from the British Raj and the partition of India. When the clock beat midnight on 15 August 1947, the cries of joy of liberation from colonial rule were drowned by the shouts of millions of people who were making their way through the outrageous landscape of India and Pakistan. What should have been a moment of coronation of triumph after years of struggle against the British Raj was, in fact, affected by unimaginable violence and bloodshed. Up to two million people have lost their lives in the most terrible ways. The dark landscape has brought silent testimonies about trains loaded with dead, decapitated corpses, limbs scattered along the sides of the roads, rapes and looting. The division of the Indian sub-continent in 1947 into independent nations, India with Hindu majority, and Pakistan with a Muslim majority, was followed by one of the largest mass migration in human history and violence on a scale that had rarely have been seen before. India has experienced violence that followed the division, which has resulted in the death of up to one million people and the displacement of millions more. The division of India into two dominions led to the creation of two different nations from a religious, social, political and cultural point of view.

As a methodology, historical tools and perspectives will be taken into account, both in terms of diachronic, descriptive presentation following the historical thread of events, and in terms of synchronous, analysis and comparative synthesis, where possible, of decisive historical aspects and times experienced by India at that time.

The results will reflect answers to questions related to partition events, border-setting, inter-religious fighting, addressing in particular national safety challenges. India's partition has created new challenges in the field of defense and national security. The interstate conflicts that broke out in 1947 have echoed even in independent India. From ongoing conflicts at the Indian-Pakistani border, to unsolved questions about the place of religious minorities in both countries, to traumatic memories of violence that shaped the origins of both nations, the South-Asian subcontinent is still marked by that fateful moment.

* Doctorand la Universitatea Babeș-Bolyai din Cluj Napoca, Școala Doctorală de Relații Internaționale și Studii de Securitate, nuc.iulia@yahoo.com

In conclusion, after so many years, India is facing the consequences of the devastating events that happened in 1947. India's partition continues to have a footprint on national security, which remains threatened by interethnic conflicts.

Keywords: *India, partition, security, interethnic, hindu, muslim.*

Introducere

Cercetarea își propune să prezinte evenimentele care s-au petrecut pe subcontinentul indian, după anul 1947. Secolul al XX-lea aduce mari schimbări, trecând de la obținerea independenței la împărțirea teritoriului, un terifiant episod din istoria Indiei. Bucuria obținerii independenței a fost umbrită de evenimentele din timpul Partiției. Violențe și vărsări de sânge inimaginabile au înglobat teritoriul indian. Până la două milioane de oameni și-au pierdut viața, în cele mai groaznice moduri. Împărțirea sub-continentului indian în 1947, în națiuni independente, India cu majoritate hindusă și Pakistan cu majoritate musulmană, a fost urmată de o mare migrație în masă. Luptele interetnice, violența și jafurile au fost consecințe ale împărțirii Indiei în două stăpâniri, diferite din punct de vedere religios, social, politic și cultural.

Ca metodologie, voi folosi instrumentele și perspectivele istorice, utilizând prezentarea diacronică, descriptivă, dar și analiza și sinteza comparativă. Astfel, voi urmări firul istoric al evenimentelor trăite de India la acea vreme.

Studiul este structurat în două părți, care vor reflecta evenimentele de dinainte și de după independența Indiei și care, vor expune principalele piedici în păstrarea integrității naționale. Astfel, prima parte descrie pașii spre obținerea independenței, factorul declanșator al acesteia și efectele partiției. Iar a doua parte se concentrează pe analiza provocărilor din domeniul securității și integrității naționale, suferite de India odată cu obținerea independenței, ceea ce se reflectă în contribuția personală.

Independența a adus cu ea tulburări politico-economice, sociale și religioase. Acestea au fost cauzate de neînțelegeri, nevoia păstrării teritoriului și dorința de a controla cât mai multe zone. Provocările au ținut de evenimente politice interne, precum lupta dintre comunism și secularism, dar și externe, de exemplu, războiul cu China sau conflictele cu noul Pakistan. Felul în care s-a desfășurat partiția și consecințele ei au dus la lupte interetnice, groaznice și continue. După atâția ani, India încă se confruntă cu consecințele evenimentelor, devastatoare, petrecute în

1947. Împărțirea Indiei continuă să aibă o amprentă asupra securității naționale, care rămâne amenințată de conflicte interetnice.

Cercetarea își dorește să pună accentul pe impactul și consecințele socio-economice și politice, pe care le-au avut partiția asupra securității naționale a Indiei. Ca și argument, menționez situația politicii interne și externe a Indiei contemporane, raportată la efectul pe care l-a avut momentul partiției asupra securității naționale indiene, în secolul precedent.

De la independența din 1947, economia și populația Indiei au crescut constant. Acum, o țară cu peste un miliard de oameni, India are ca priorități dezvoltarea socio-economică și stabilitatea regională. În acest scop, India a urmat, în mod tradițional, o politică largă de apărare defensivă. Cu toate acestea, evoluțiile militare și ostilitățile în creștere cu Pakistan, au determinat-o să treacă la o strategie de prevenire a războiului. Din moment ce dezvoltarea Indiei o implică din ce în ce mai mult, în aspectele economice, tehnologice și evoluțiile politice din Asia, ea se confruntă, de asemenea, cu consecințele schimbării strategice a securității internaționale. Evoluția, care modelează mediul de securitate națională din India, are loc la nivel global, în regiunile adiacente, în sub-continentul indian și pe plan intern. Ca exemple, ascensiunea crescândă a puterii economice, ca factor cheie în relațiile internaționale, relațiile Indiei cu Statele Unite și Rusia, turbulențe în centrul Asiei și Afganistan, terorism global și conflict continuu cu China și Pakistan.

De asemenea, India trece printr-o transformare strategică, dintr-un stat nealiniat, din Lumea a Treia, la unul în care trebuie să stea pe picioarele lui în comunitatea internațională, în mijlocul unor probleme complexe de securitate. India se confruntă cu o securitate națională majoră, în urma unor provocări din partea unei Chine, care renaște și a statului islamic instabil, Pakistan.

Pe plan intern, India se confruntă cu o populație musulmană din ce în ce mai agitată, în special în regiunile vestice și Kashmir, combinate cu dispute etnice și rasiale persistente și certuri vechi între caste. Au loc mai multe insurgențe, sprijinite de puterile externe, și anume Pakistan și China.

Subiectul securității Indiei nu este unul foarte des abordat. Într-o lume amenințată de un viitor conflict armat, tratarea unui asemenea subiect este necesară, din moment ce problematica asigurării securității naționale încă reprezintă o provocare.

Rezultatele vor oferi răspunsuri la întrebări, legate de evenimentele din momentul împărțirii, stabilirea frontierelor, luptele

interreligioase, abordând, în special, provocările naționale de siguranță. Partiția Indiei a creat noi instigări în domeniul apărării și securității naționale. Conflictele interstatale, care au izbucnit în 1947, au avut ecou și în India independentă. De la conflictele aflate în desfășurare, la granița dintre India și Pakistan, la întrebările nerezolvate despre locul minorităților religioase în ambele țări, la amintirile traumatizante ale violenței, care au modelat originile ambelor națiuni, subcontinentul sud-asiatic este încă marcat de acel moment fatidic.

Partiția Indiei

Anul 1947 a schimbat cursul istoriei teritoriului indian, fiind marcat de două evenimente majore: independența Indiei, față de Imperiul Britanic și împărțirea în două țări independente: India și Pakistan (Chaurasia, 2002, p. 290). Cea din urmă va fi compusă din Pakistanul de Vest, azi Pakistan, și Pakistanul de Est, devenit Bangladesh, în 1971 (Chatterji, 2007, p. 45).

Sfârșitul anului 1946 transformă Marea Britanie într-o țară cu o economie scăzută. Prin urmare, s-a decis renunțarea la teritoriul indian. Louis Mountbatten era cel însărcinat cu supravegherea modului în care, va avea loc independența Indiei Britanice, încercând să evite împărțirea și să păstreze o Indie unită. În ciuda dorinței sale inițiale, situația comună tensionată l-a făcut să accepte ideea că, împărțirea este modalitatea necesară pentru a ieși de sub jugul britanic (Ziegler, 1985, p. 359).

Vallabhbhai Patel a fost unul dintre liderii Congresului care a acceptat împărțirea Indiei, ca o soluție a creșterii mișcării separatiste musulmane. Din decembrie 1946, până în ianuarie 1947, Patel, împreună cu Vappala Pangunni Menon, au lucrat la planul separării. Menon a sugerat stăpânirea separată a Pakistanului, creat din provincii cu majoritate musulmană. Violențele din Bengal și Punjab, care au început în ianuarie 1947, l-au convins pe Patel de necesitatea unei împărțirii (Paradesi, 2015, p. 25). La propunerea planului, de către Lordul Mountbatten, în data de 3 iunie 1947, s-a încercat convingerea lui Jawaharlal Nehru și a altor lideri ai Congresului să accepte propunerea (Menon, 1957, p. 385).

În urma negării de către Mahatma Gandhi și aprobării de către Congres a planului, Patel a reprezentat India în Consiliul de Partiție, deși, nici el, nici vreun alt lider indian nu a conștientizat că, momentul partiției va aduce cu el violență și o mare migrație a populației. În iunie 1947, Jawaharlal Nehru și Abul Kalam Azad, în numele Congresului, Muhammad Ali Jinnah, reprezentând Liga Musulmană, Bhimrao Ramji

Ambedkar, reprezentantul comunității celor de neatins și Tara Singh, comunitatea sikh, au acceptat împărțirea pe baze religioase. Zonele predominant hinduse și cu populație sikh au rămas pe teritoriul actual al Indiei, iar zonele predominant musulmane, au fost date noii națiuni Pakistan.

În iunie 1947, la o conferință de presă, s-a prezentat „Planul Mountbatten”, al celui căruia îi poartă numele, Lordul Mountbatten. Acesta a anunțat independența, din 15 august 1947, și împărțirea Indiei Britanice. În urma acestui plan, populația sikh, hindușii și musulmanii, din Punjab și Bengal, aveau dreptul de a se întâlni și vota împărțirea (Ghose, 1993, p. 181).

În următoarea lună, a fost adoptat *Actul de Independență a Indiei*, rezultatul planului de împărțire, în urma căruia, a fost abandonată suzeranitatea britanică asupra statelor princiare. Acestea din urmă aveau puterea de alegere, în legătură cu statutul pe care doreau să îl dețină: să adere la una dintre noile stăpâniri sau să rămână independente.

În data de 15 august a aceluiași an, India a devenit independentă, avându-l pe viceregele Mountbatten, ca și guvernator general al țării și pe Jawaharlal Nehru, ca prim-ministru:

Cu mulți ani în urmă, am avut o întâlnire cu destinul și acum vine vremea când ne vom răscumpăra angajamentul, nu în totalitate, dar foarte substanțial. La miezul nopții, când lumea va dormi, India se va trezi la viață și libertate. Vine un moment, rar în istorie, când pășim de la vechi la nou, când o epocă se termină și când sufletul unui neam, înăbușit de mult, își găsește rostirea... . Ambiția celui mai mare om al generației noastre a fost de a șterge fiecare lacrimă din ochi. Poate că ne depășește, dar atâta timp cât vor exista lacrimi și suferință, atâta vreme munca noastră nu se va termina. Și așa trebuie să muncim din greu, pentru a da realitate viselor noastre. Aceste vise sunt pentru India, dar și pentru întreaga lume (Chandra, 2008, p. 87).

După august 1947, Pakistanul și-a exprimat dorința de a adera la Națiunile Unite, în cadrul căreia, a fost acceptat în 30 septembrie 1947. India, membru fondator al acestei organizații, încă din 1945, și-a păstrat sediul în cadrul acesteia.

Independența Indiei și Pakistanului, în perioada 14-15 august 1947, a fost un moment cheie în istoria Imperiului Britanic. India fusese piatra sa de temelie și multe colonii au avut rolul de a proteja rutele comerciale către ea.

Urmările Partiției. Ceea ce ar fi trebuit să fie un moment de glorie pentru destinul Indiei a fost umbrit de un eveniment tragic: împărțirea subcontinentului indian. În India britanică, granița dintre India și Pakistan a fost semnalată prin *Linia Radcliffe*, realizată de Sir Cyril Radcliffe, un avocat din Londra. Aceasta a produs o violență comunală îngrozitoare. Au existat abuzuri pe scară largă, cu estimări ale pierderilor de vieți însoțite sau premergătoare împărțirii contestate. Natura agresivă a partiției a creat o atmosferă de ostilitate și suspiciune, între India și Pakistan, cadru care afectează relația lor până în prezent (Zamidar, 2013).

Descriind altercația, care a însoțit împărțirea Indiei, istoricii Ian Talbot și Gurharpal Singh afirmă că:

Există numeroase relatări ale martorilor oculari despre mutilarea victimelor. Catalogul ororilor include dezmembrarea femeilor însărcinate, lovirea capului bebelușilor de pereții de cărămidă, tăierea membrelor și organelor genitale ale victimei și expunerea capetelor și cadavrelor. În timp ce revoltele comunale anterioare fuseseră mortale, amploarea și nivelul brutalității din timpul masacrelor Partiției au fost fără precedent. Deși unii savanți pun la îndoială utilizarea termenului „genocid” în ceea ce privește masacrele din timpul partiției, o mare parte a violenței s-a manifestat cu tendințe genocide. A fost conceput pentru a curăța o generație existentă și pentru a preveni reproducerea ei viitoare (Talbot, Singh, 2009, pp. 67-68).

Schimburi masive de populație au avut loc între cele două state nou formate, în lunile imediat premergătoare împărțirii. Partiția a strămutat între 10 și 20 de milioane de oameni, de-a lungul liniilor religioase, creând crize copleșitoare de refugiați în noile dominații constituite. În Punjab, transferul de populație a fost organizat din cauza violenței comunale, care a afectat provincia: „Populația Indiei neîmpărțite în 1947 era de aproximativ 390 de milioane. După împărțire, erau 330 de milioane de oameni în India, 30 de milioane în Pakistanul de Vest și 30 de milioane de oameni în Pakistanul de Est (acum Bangladesh)” (Kharabanda, 2015). Recensământul Indiei, din 1951, a înregistrat un număr mare de persoane strămutate, aparent mulți hinduși, care s-au mutat în India din Pakistan imediat după împărțire.

Guvernele nou formate nu erau pregătite pentru o asemenea migrație, de o amploare uluitoare. Estimările privind numărul de decese variază între 200.000 și 2.000.000. Se concluzionează că, cel mai grav caz

de violență dintre toate regiunile a avut loc în Punjab (Talbot, 2009, pp. 403-410).

Împărțirea a fost un aranjament, care a avut urmări negative și rămâne o cauză a multor tensiuni pe subcontinentul indian, chiar și astăzi. Potrivit savantului american Allen McGrath, mulți lideri britanici erau nemulțumiți de împărțirea Indiei (Grath, 1996, p. 38). Un fapt interesant este că, celor două națiuni li s-a acordat independența chiar înainte de a exista o graniță definită între ele. Unii cercetători susțin că, faptul că britanicii au grăbit procesul a dus la creșterea violențelor din timpul împărțirii. Deoarece independența a fost declarată înainte de împărțire, era la latitudinea noilor guverne din India și Pakistan să mențină ordinea între popoare. Nu s-au luat în considerare mișcările mari de populație care au urmat. S-a observat o cădere completă a legii și ordinii. Ceea ce a urmat, a fost una din cele mai mari mișcări ale populației din istorie. Potrivit lui Richard Symonds, la cea mai mică estimare, jumătate de milion de oameni au murit și 12 milioane au rămas fără adăpost (Symonds, 1950, p. 74).

Se consideră, că împărțirea Indiei este momentul în care, Imperiul Britanic a încetat să mai fie o putere mondială, urmând dictonul lui Curzon: „Atâta timp cât noi dominăm India, suntem cea mai mare putere din lume. Dacă o pierdem, vom scădea imediat la o a treia putere.” (Roychoudhury, 2020).

Încă persistă întrebările legate de locul minorităților religioase în India și Pakistan. În India a rămas, totuși, o populație musulmană foarte substanțială. Cu toate acestea, ideea că musulmanii nu aparțin Indiei, o idee născută din împărțire, rămâne o prezență dăunătoare și a alimentat ascensiunea unei politici hinduse majoritare, care i-a vizat pe musulmani ca victime ale violenței, ecouri ale ororilor anilor de împărțire.

Nisid Hajari, în cartea sa *Midnight's Furies: The Deadly Legacy of India's Partition*, descrie, cu detalii înspăimântătoare, momentul crud al împărțirii Indiei. Potrivit spuselor lui, pământul ambelor țări devenise roșu, pe calea ferată ce lega cele două țări, cunoscută sub numele de *Samjhauta Express*, circulau trenuri pline de cadavre:

Calea ferată între India și Pakistan a fost plină de cadavre de refugiați... un tren de sânge... de multe ori acest tren trecea granița în tăcere și se vedea sângele curgând pe sub ușă și pe la capătul trenului. Oamenii erau însetați de sângele celuilalt. Copiii au fost uciși în fața fraților și surorilor și au avut loc violuri.

În legătură cu acest eveniment, istoricul pakistanez Ayesha Jalal îl descrie, ca fiind „un moment care nu are nici început, nici sfârșit, diviziunea continuă, oamenii din Sud și națiunile din Asia de Est au avut în mână prezentul, trecutul și viitorul lor” (Dalrymple, 2015).

Nașterea Indiei și Pakistanului ca state independente, în 1947, a fost un moment cheie în istoria Imperiului Marii Britanii și a armatei sale. Dar procesul de împărțire a fost însoțit de migrație în masă și violență etnică, care a lăsat o moștenire amară până astăzi. Violența, care a însoțit împărțirea, care a dus la moartea a până la un milion de oameni și la strămutarea a altor milioane, se numără printre cele mai grave tragedii umane ale secolului XX. După 75 de ani, lumea încă se confruntă cu consecințele acestor evenimente, din 1947.

Provocări în domeniul securității naționale a Indiei

În prezenta lucrare academică, descriu evenimentele partiției Indiei, pe care le voi analiza, în concordanță cu efectele pe care le-a avut împărțirea asupra Indiei actuale.

Informațiile, care vor fi prezentate în următoarele pagini, expun o relație cauză-efect, cauza fiind reprezentată de situația din momentul obținerii independenței, iar efectul concretizându-se în situația politică externă a teritoriului indian actual.

Scopul lucrării este de a oferi o nouă perspectivă asupra securității naționale a Indiei independente. Despre acest subiect nu s-a scris foarte mult, deși este unul foarte complex și care merită dezbătut. Pentru a obține rezultatul dorit, am realizat o prezentare a conflictelor, pe care le avea India după independență cu Pakistan și China, o legătură care, a avut impact asupra istoriei sale. Prezentarea a fost urmată de menționarea urmărilor acestor conflicte.

Noutatea subiectului constă, în încercarea de a identifica și înțelege raportul dintre cauza și efectul menționate anterior. Iar rezultatul cauzalității se dorește a se materializa în ideea că, partiția Indiei continuă să fie o umbră asupra securității naționale a subcontinentului, care este încă amenințat de viitoare conflicte pe plan intern, dar și extern.

India după independență. India de după independență a fost definită de un schimbul masiv de populație cu Pakistanul, urmare a partiției, de războiul indo-pakistanez din 1947, de probleme legate de integrarea teritorială și administrativă a statelor princiare și de insurgența comunistă (Chandra, 2008).

Integrarea refugiaților, perturbarea economică și resursele inadecvate, conflictele comunale continue (deoarece mai mult de 10% din populația Indiei era musulmană) și izbucnirea războiului nedeclarat cu Pakistanul, pentru Kashmir, sunt câteva dintre provocările cu care s-a confruntat noua stăpânire.

La 26 noiembrie 1949, Adunarea Constituantă a adoptat Constituția Indiei. La 26 ianuarie 1950, India a devenit republică democratică suverană, cu Dr. Rajendra Prasad, ca președinte al Republicii Indiei și Jawaharlal Nehru, ca prim-ministru. Guvernarea lui Nehru s-a caracterizat printr-o politică externă îmbunătățită și independentă (Walsh, 2006, p. 190). Sub presiunea celor două supraputeri, SUA și URSS, statele din Lumea a treia au simțit tot mai mult nevoia de a se organiza, a se alia politic, economic și militar, pentru a-și menține granița, neutralitatea și nealiniera. Politica lui Nehru a fost influențată de doi factori, nealiniera sau neutralismul și anticolonialismul.

India a jucat un rol important în mișcările multilaterale ale coloniilor și țărilor noi, independente, care s-au orientat spre Mișcarea de Nealinie, India numărându-se printre co-fondatori (Șandru, 1978, p. 24). Într-o lume dominată politic, de alianțele Războiului Rece și economic, de capitalismul occidental și comunismul sovietic, India și celelalte țări membre în Mișcarea de Nealinie au ales să fie neutre. Scopurile nealinierii, așa cum au fost articulate de Nehru și succesorii săi, au fost păstrarea libertății de acțiune a Indiei, la nivel internațional, prin refuzul de a alinia India cu orice bloc sau alianță, în special cu cele conduse de Statele Unite sau Uniunea Sovietică, cooperarea internațională ca mijloc de soluționare a disputelor internaționale și nonviolența. Într-o scrisoare, din ianuarie 1947, adresată lui K.P.S. Menon, Nehru afirma:

Politica noastră generală este de a evita încurcarea în lumea politică și de a nu ne alătura niciunui grup de puteri... . Cele două grupuri conducătoare azi sunt blocul rușilor și blocul angloamerican. Noi trebuie fim prietenoși cu amândoi și, totuși, să nu ne alăturăm. America și Rusia sunt extraordinar de suspicioși unul față de celălalt precum și față de alte țări. Asta face calea noastră dificilă și s-ar putea să fim bănuți că ne alăturăm oricărui bloc. Acest lucru nu poate fi susținut (Vinod, 1990, pp. 17-46).

Comunalism versus secularism. O provocare în domeniul securității naționale a fost lupta dintre comunalism și secularism,

izbucnită imediat după partiție. Potrivit Constituției, ca sistem de guvernare, India este o republică democratică, suverană, socialistă și laică.

Comunalismul este o ideologie care afirmă, că societatea este împărțită în comunități religioase, ale căror interese diferă. Desemnează încercările de a construi o identitate religioasă sau etnică, ceea ce duce la conflicte între oameni din comunități diferite și stimulează violența comunală între acele grupuri (Horowitz, 1985). A luat naștere în urma diferențelor de credințe și a anumitor tensiuni dintre comunități. Principiile unității și secularismului sunt amenințate de creșterea comunalismului și a casteismului. Aceste două elemente sunt mijloacele folosite de către partidele politice, pentru a câștiga puterea în Guvern. Conform acestora, indienii se împart pe baza comunității, castei și religiei.

Comunalismul este folosit de oamenii din clasele superioare și de elite, ca instrument de divizare și exploatare a identităților comunale ale coreligioșilor lor. De asemenea, lovește în rădăcinile democrației, secularismului și integrării naționale. Comunalismul a devenit o problemă serioasă, care planează astăzi asupra Indiei. S-a strecurat în toate nivelurile politicii indiene. În multe situații, statul însuși a acționat într-o manieră cu prejudecăți reprensive, dedându-se la practici non-seculare.

Violența comunală implică persoane, aparținând a două comunități religioase diferite, mobilizate una împotriva celeilalte și purtătoare de sentimente de ostilitate, furie emoțională, exploatare, discriminare socială și neglijare socială. Fiindcă India este un loc în care cultura este diversă, în majoritatea zilelor și în majoritatea locurilor, membrii diferitelor grupuri se bucură de drepturile lor politice și civile de bază. Au libertatea de a-și urma propriile convingeri religioase.

Conviețuirea unor națiuni atât de diferite a dus la anumite tensiuni, generate de luptele pentru un anumit teren, de accesul la resurse limitate sau de rivalități politice. Uneori au avut loc incidente locale, cum ar fi luptele de stradă sau criminalitatea locală. De când politica a ajuns să fie comunalizată, violența comunală a crescut calitativ și cantitativ.

Printre consecințele comunalismului se numără omorurile pe scară largă și pierderile materiale suferite de popor. De asemenea, afectează minoritățile, creând suspiciuni asupra lor. De exemplu, atacurile teroriste islamice care au avut loc în întreaga lume, iar acum, din acest motiv, musulmanii sunt considerați o amenințare chiar și după multe eforturi pe care le-au făcut, pentru a dovedi că sunt o parte a societății. Pe lângă efectele pe care le are asupra societății, este o

amenințare pentru constituția Indiei, care prevede secularismul și toleranța religioasă. Locul, în care se produce o astfel de violență, lasă un mare impact asupra mentalității oamenilor, care au nevoie de mult timp pentru a depăși trauma. Din acest motiv, ei se simt distruși din punct de vedere emoțional.

În ciuda presiunii sentimentului comunal, naționalismul indian a rezistat, dar comunalismul s-a făcut vinovat de iscarea unor conflicte interetnice. S-a dorit ca situația să fie sub control, adoptându-se măsuri politice și administrative, menite să păstreze ordinea socială. Armata a fost prezentă în stradă și s-a ordonat poliției să acționeze împotriva grupurilor comunale, care apelau la jafuri și crime (Chandra, 2008). Guvernul Indiei a reușit să protejeze minoritatea musulmană, prin urmare, mulți musulmani au decis să rămână în țară. Comunalismul a fost slăbit, dar nu eliminat. Nehru știa că, era o problemă fundamentală a politicii indiene și principala amenințare a integrității teritoriale. A dus o luptă împotriva comunalismului, prin discursuri publice, emisiuni la radio, discuții în parlament. Comunalismul și fundamentalismul religios, care implică separatismul, în India sunt amenințările majore la adresa unui stat secular, fiind între provocările din domeniul securității naționale (Singh, 1994).

Relația cu China. Atacul din 1962. Odată cu independența Republicii India și formarea Republicii Populare Chineze (RPC), în anul 1949, una dintre politicile guvernului indian a fost aceea, de a menține relații cordiale cu China (Sen, 2020). Statele Unite nu acceptau recunoașterea Chinei Comuniste de către India, în anii 1950, nici faptul că, India aprobă reprezentanți chinezi în cadrul Națiunilor Unite. În anul 1950, China a ocupat Tibetul. Indiei nu i-a convenit, dar nu a reacționat. În 1954, China și India au încheiat un tratat, care conține cele cinci principii ale coexistenței pașnice, conform cărora, India a recunoscut dominația chineză în Tibet (Paranjpe, 2004).

Relațiile Indiei cu China au început să se deteriorezeze, începând cu 1959, odată cu refugiul lui Dalai Lama în India și cu disputa de la granița sino-indiană (Hoffman, 1990, pp. 101-104). În octombrie 1959, chinezii au atacat o patrulă indiană în Ladakh, iar în septembrie 1962, au atacat creasta Thagla, iar trupele indiene au fost strămutate. La 20 octombrie 1962, 13 posturi au fost capturate de chinezi, în Valea Galwan. Războiul s-a încheiat, când China a declarat încetarea focului, la 20 noiembrie 1962 și, în același timp, și-a anunțat retragerea la pretinsa *Linie actuală de control*, regiunea Aksai Chin mergând la China.

Relațiile chino-indiene au devenit dificil de prezis și mai dificil de gestionat după acest episod. După cum le-a caracterizat C. Raja Mohan, „Când există o relativă liniște în Tibet, India și China au relații destul de bune. Când tensiunile chino-tibetane cresc, relația Indiei cu China se îndreaptă spre sud.”(Sikri, 2011). Astfel de tensiuni reflectă conflicte etnice în interiorul Tibetului, iar ciocnirile dintre clerul tibetan și autoritățile locale chineze și politica lui Dalai Lama sunt adesea în afara controlului orașelor Beijing și Delhi.

Anul 1962 a lăsat Indiei și Chinei o zonă încă disputată, declanșatoare de războaie. Astfel, până în prezent, China continuă să revendice statul indian Arunachal Pradesh, în timp ce New Delhi își dorește teritoriul Aksai Chin, controlat de chinezi. Această dispută continuă să împiedice înțelegerea dintre cele două țări, în ciuda a aproape un sfert de deceniu de negocieri și a vizitei, în 2003, a primului ministru Atal Bihari Vajpayee în China. În plus, disputa teritorială a dus la militarizarea periculoasă a graniței chino-indiene, în special, în zonele disputate. Ambele părți au construit infrastructură de transport, piste de aterizare și avanposturi și au desfășurat un număr mare de trupe la graniță, inclusiv o forță specială paramilitară, tibetană, angajată de serviciul de informații al Indiei. Rezultatul a dus la nenumărate confruntări și chiar lupte între soldații indieni și chinezi.

Sfârșitul frăției chino-indiene a cristalizat și a consacrat suspiciunile și stereotipurile, pe care fiecare parte le avea față de cealaltă. Până în prezent, Beijingul suspectează că India, cu ajutorul SUA, se străduiește să-i submineze dominația în Tibet, pentru a echilibra puterea în creștere a Chinei. Aceste suspiciuni au fost sporite, doar de găzduirea de către India a lui Dalai Lama și de îmbunătățirea recentă a relațiilor dintre SUA și India.

La rândul ei, India încă vede China ca o putere naționalistă, agresivă, care încearcă să domine Asia și una care, ar putea lovi din nou pe neașteptate, la fel ca în 1962. Desigur, recenta asertivitate a Chinei în problema graniței și acumularea militară întărește astfel de temeri. Aceste stereotipuri s-au dovedit un obstacol major, în construirea unei relații chino-indiene puternice și stabile.

Războiul, din 1962, a încărcat relațiile chino-indiene cu un puternic sentiment de rivalitate, care a modelat politicile externe ale ambelor țări. Căutând să echilibreze cealaltă parte, fiecare țară a creat relații, care acționează ca un contrapunct față de cealaltă. Rivalitatea a determinat, de asemenea, ambele părți să concureze pentru influența la periferiile lor, în special, în Birmania și Nepal, și să deranjeze răspândirea

influenței celeilalte aproape de granițele lor. Prin urmare, Delhi a fost adesea obsedat de pătrunderea chineză în Asia de Sud și de „colierul de perle” aflat în jurul granițelor maritime ale Indiei, în timp ce Beijingul este supărat de implicarea tot mai mare a Indiei în Asia de Sud-Est și în special în Marea Chinei de Sud.

Episodul conflictului dintre India și China este unul care ne arată că India, chiar și după independență, a fost implicată în lupte pentru stabilirea granițelor. Deși războiul cu Pakistan a fost semnificativ pentru protejarea securității și identității naționale, conflictul sino-indian a însemnat o piedică în păstrarea națiunii unite.

Conflictele cu Pakistan: 1947/1965/1971. Cea mai mare provocare a securității naționale a Indiei independente a fost conflictul cu Pakistan, un conflict atât politic, cât și interetnic. După cum am mai menționat, India a fost împărțită în zone preponderent hinduse și zone locuite de musulmani. Nu a fost doar o despărțire geografic-politic, ci și religioasă.

Aproape imediat după obținerea independenței, au izbucnit tensiunile dintre India și Pakistan. Istoria a înregistrat trei mari lupte duse între Pakistan și India actuală. După împărțire, statele princiare au avut dreptul de a alege cui să i se alăture dintre India și Pakistan sau dacă doresc să rămână independente. În cazul zonei Kashmir, războiul din 1947, numit și Primul Război din Kashmir, a fost cauzat de faptul că Maharaja nu era hotărât la ce stat să adere. Pakistanul se temea că Maharaja din statul princiar Kashmir va adera la India. Prin urmare, forțele islamice, cu sprijinul armatei Pakistanului, au atacat și au ocupat părți ale statului princiar, forțând Maharaja să semneze *Instrumentul de aderare* al statului princiar la Dominionul Indiei pentru a primi ajutor militar indian. Trupele indiene au ajuns în Srinagar chiar înainte ca acesta să cadă în mâinile invadatorilor. India a făcut plângere la ONU împotriva agresiunii pakistaneze. Încurajate de britanici, care continuau să aibă un resentiment față de Congres și pentru că voiau ca Pakistanul să fie o linie de apărare împotriva URSS, Statele Unite s-au aliniat cu Pakistanul (Hagerty, 1986). Fiindcă nu era sprijinită nici de URSS, India a cerut un armistițiu.

În Kashmir au avut loc alegeri în urma cărora s-a votat pentru aderarea la India. India a câștigat controlul a aproximativ două treimi din stat (valea Kashmirului, Jammu și Ladakh), în timp ce Pakistanul a câștigat aproximativ o treime din Kashmir (Azad Kashmir și Gilgit-Baltistan) (Hagerty, 2005, p. 161). Un război groaznic a izbucnit în întreg

statul până la încetarea focului, în 1948. Foști camarazi din vechea armată indiană s-au trezit luptându-se între ei. Problema Kashmirului rămâne încă nerezolvată și este cauza multor presiuni pe subcontinent astăzi.

O sursă a tensiunii dintre cele două state a fost simțul insecurității printre hindușii din Bengalul de Est, indus de caracterul comunal al sistemului politic din Pakistan. Acest lucru a dus la migrarea lor și atacurile asupra musulmanilor în vestul Bengalului. Nehru a îndemnat Pakistanul să pună capăt atacurilor comunale asupra hindușilor pentru a rămâne în Bengalul de Est. La 8 aprilie 1950, Jawaharlal Nehru și Liaquat Ali Khan, primul ministru al Pakistanului, au semnat un pact pentru a rezolva problema protecției minorităților. Pactul s-a confruntat cu puternica dezaprobare a comunaștilor hinduși. Astfel, migrarea hindușilor a continuat.

Prin comunicatul din 20 august 1953, Nehru a fost de acord să țină un plesbicit în Kashmir, când a afirmat că zona Kashmir nu este o zonă care trebuie schimbată, ci are o existență individuală, pe care oamenii săi trebuie să o guverneze. Pakistan s-a alăturat CENTO și SEATO și a semnat un pact militar cu SUA, în 1954, spre ghinionul Indiei. În 1955, a început să apară suportul Uniunii Sovietice în problema Kashmirului, în cadrul Națiunilor Unite. URSS își folosea dreptul de veto, în Consiliul Securității Națiunilor Unite pentru a bloca rezoluțiile nefavorabile Indiei în privința Kashmirului (Mastny, 2010).

Acesta nu a fost singurul conflict, în 1965 având loc un atac militar al Indiei asupra Pakistanului de Vest. Acest război a izbucnit în urma Operațiunii Gibraltar din Pakistan, care a fost creată pentru a infiltra forțele în Jammu și Kashmir cu scopul de a grăbi o insurgență împotriva guvernării Indiei (Lyon, 2008, p. 82). La 5 august 1965, între 26.000 și 33.000 de soldați pakistanezi au trecut *Linia de control* îmbrăcați ca localnici și se îndreptau către diferite zone din Kashmir. Conflictul dintre cele două țări s-a încheiat după ce a fost declarată încetarea focului în urma intervenției diplomatice a Uniunii Sovietice și SUA și emiterea ulterioară a Declarației de la Tașkent, acord de pace între India și Pakistan, semnat în 1966 (Bajwa, 2013, p. 362).

Bătălia din 1971, care a dus la nașterea Bangladeshului, a fost unică prin faptul că nu a implicat problema Kashmirului, ci a fost mai degrabă precipitată de criza creată de bătălia politică care se desfășura în fostul Pakistan de Est (acum Bangladesh) între șeful Mujibur Rahman, liderul Pakistanului de Est și Yahya Khan și Zulfikar Ali Bhutto, liderii Pakistanului de Vest. Acest lucru a culminat cu declararea independenței

Bangladeshului față de sistemul de stat al Pakistanului. În urma *Operațiunii Searchlight*, lansată de Pakistanul de Vest către Pakistanul de Est, și a violențelor din Bangladesh din 1971, aproximativ 10 milioane de bengalezi din Pakistanul de Est s-au refugiat în India vecină, care a intervenit. După o lovitură preventivă pe scară largă a Pakistanului, au început luptele între cele două țări. Pakistanul a atacat granița de vest a Indiei cu Pakistan, dar armata indiană și-a menținut cu succes pozițiile. Armata indiană a răspuns mișcărilor armatei pakistaneze în vest și a avut câteva victorii. În două săptămâni de lupte intense, forțele pakistaneze din Pakistanul de Est s-au predat comandamentului comun al forțelor indiene, ceea ce a dus la crearea Republicii Populare Bangladesh. Acest război s-a încheiat cu un număr mare de victime, în urma conflictelor India-Pakistan, precum și cel mai mare număr de prizonieri de război. După acest război, cele două state au semnat Acordul Simla, care recunoștea o linie de control în Kashmir și care a dus la încheierea unor relații bilaterale benefice amândurora.

Concluzii

Studiul de față și-a propus să expună problemele de securitate cu care India s-a confruntat după independență și încă se confruntă. Desigur, aceste probleme au la rădăcină diferite cauze. În legătură cu primul subiect abordat, comunalism versus secularism, cauzele sunt evidente: rezultatul partiției, disputele religioase și violențele survenite din varii motive. Comunalismul a dus deseori la violențe în masă și ură între oameni. Din cauza comunalismului, poporul nu își îndeplinește îndatoririle față de națiune, este o amenințare la unitatea și integritatea națiunii, promovează ura în rândul comunităților și împarte poporul pe linii comunitare.

Un al doilea moment care a sensibilizat și afectat siguranța națională a subcontinentului indian a fost disputa dintre China și India. Războiul de graniță a insuflat neîncredere profundă și un puternic sentiment de rivalitate între cele două părți. Iar anul 1962 a fost punctul culminant al unei lupte mai mari între China și India, care a pus capăt prieteniei *Chini-Hindi Bhai Bhai*, frăția chino-indiană.

De la împărțirea Indiei Britanice în 1947 și crearea Indiei și Pakistanului, cele două țări din Asia de Sud au fost implicate în mai multe războaie, trei mai semnificative, precum și în multe lupte la graniță și în conflicte militare. Disputa pentru Kashmir a fost cauza, directă sau indirectă, a tuturor conflictelor majore dintre cele două țări, cu excepția războiului indo-pakistanez din 1971, unde conflictul a apărut din cauza

tulburărilor din fostul Pakistan de Est (acum Bangladesh). Războiul dintre India și Pakistan reprezintă, în continuare, un război fără sfârșit.

Pentru a-și atinge scopurile, respectiv păstrarea securității, menținerea stabilității și a prosperității, India independentă a folosit o gamă variată de instrumente și modalități, de concepte și perspective diplomatice. De la politica de nealinie din perioada Războiului Rece, India și-a propus să își păstreze integritatea și securitatea națională. Independența obținută a declanșat creșterea constantă a economiei și a populației. Fiind o țară cu peste un miliard de oameni, o primă prioritate a noii India a fost dezvoltarea socio-economică. În același timp, India considera că, un nivel asigurat de stabilitate regională este necesară acestei dezvoltări. India a urmat, în mod tradițional, o politică largă de apărare defensivă. Cu toate acestea, evoluțiile militare și ostilitățile în creștere cu Pakistanul au determinat-o să treacă la o strategie de prevenire a războiului. Deși, s-a ferit de declanșarea unui război, împrejurările cauzate de problemele cu Kashmir și cu alte zone au implicat-o direct în conflicte interstatale, dar și interetnice.

Pe plan intern, India s-a confruntat cu o populație musulmană din ce în ce mai agitată, în special în regiunile vestice și în Kashmir, la care se adaugă dispute etnice și rasiale persistente și certuri între caste și grupuri etnice. Au loc mai multe insurgențe sprijinite de puteri externe ca și Pakistan sau China. Pe plan extern, India a înfruntat provocări venite din partea statelor vecine. Zonele comune cu Pakistan și China au fost mereu o iscoadă a disputelor. După atâția ani, India încă se confruntă cu consecințele devastatoare ale evenimentelor din 1947. Partiția Indiei continuă să aibă o amprentă asupra securității naționale, care este amenințată în continuare de conflicte interetnice.

Referințe bibliografice:

1. Bajwa, F. (2013). *From Kutch to Tashkent: The Indo-Pakistan War of 1965*. London: Hurst Publishers.
2. Chatterji, J. (2007). *The Spoils of Partition: Bengal and India, 1947–1967*. Cambridge: Cambridge University Press.
3. Chaurasia, R. S. (2002). *History of Modern India, 1707 A. D. to 2000 A. D.* New Delhi: Atlantic Publishers and Distributors.
4. Cohen, S. P. (2004). *The Idea of Pakistan*. Brookings Institution Press.
5. Dalrymple, W. (2015). *The Bloody Legacy of India Partition*. (www.newyorker.com).

6. Dr. Bates, C. (2011). *The Hidden Story of Partition and its Legacies*. BBC.
7. Ferguson, N. (2003). *Empire: how Britain made the modern world*. London: Allen Lane.
8. Ghose, S. (1993). *Jawaharlal Nehru, a biography*. New Delhi: Allied Publishers.
9. Hagerty, D. (2005). *South Asia in World Politics*. Rowman & Littlefield.
10. Hagerty, D.T. (1985). *The development of American defense policy toward Pakistan, 1947-1954*. The Fletcher School of Law and Diplomacy. 10(2), 217-242.
11. Hajari, N. (2017). *Midnight's Furies: The Deadly Legacy of India's Partition*. Gloucestershire: Amberley Publishing.
12. Hoffman, S. A. (1990). *India and the China Crisis*. Berkeley: University of California Press.
13. Horowitz, D.L. (1985). *Ethnic Groups in Conflict*. London: University of California Press.
14. Jain, J. C. (1987). *Gandhi, the Forgotten Mahatma*. Delhi: Mittal Publications.
15. Jalal, A. (1994). *The Sole Spokesman: Jinnah, the Muslim League and the Demand for Pakistan*. Cambridge: Cambridge University Press.
16. Kosinski, L.A., Elahi, K.M. (ed.) (1985). *Population Redistratation and Development in South Asia*. Dordrecht: D. Reidel Publishing Company.
17. Lyon, P. (2008). *Conflict between India and Pakistan: an encyclopedia*. California: ABC-CLIO.
18. McGrath, A. (1996). *The Destruction of Pakistan's Democracy*. Oxford: Oxford University Press.
19. Menon, V. P. (1957). *Transfer of Power in India*. Princeton: Princeton University Press.
20. Paranjpe, V. V. (2004). *Panchsheel: The untold story*. Hindustan Times. <https://www.hindustantimes.com/india/panchsheel-the-untold-story>
21. Pardesi, M.S. (2015). *Violent Punjab, Quiescent Bengal, and the Partition of India*. Indiana University Bloomington.
22. Roychoudhury, H.P. (2020). *India My Country under Modi*. Notion Press.
23. Sen, T. (2020). *Relations between the Republic of China and India, 1937-1949*. Routledge Handbook of China-India Relations.
24. Singh, M.S. (1994). *Secularism and communalism in India: dialectics and dilemmas*. The Indian Journal of Political Science. 55(2). 91-98.
25. Symonds R. (1950). *The Making of Pakistan*, London: Faber & Faber.
26. Șandru, V. (1978). *Mișcarea de Nealinieri*. București: Editura Politică.
27. Talbot, I. (2009). *Partition of India: The Human Dimension*. Cultural and Social History. 6 (4), 403-410.

28. Talbot, I., Singh, G. (2009). *The Partition of India*, Cambridge: Cambridge University Press.

29. Vinod, M.J. (1990). *Attitudes towards India: contrasting approaches of the United States and the Soviet Union*. *India Quarterly*. 46(1), 17-46.

30. Walsh, J.E. (2006). *A Brief History of India*, Infobase Publishing, 2006.

31. Zamindar, V. F.-Y. (2007). *The Long Partition and the Making of Modern South Asia: Refugees, Boundaries, Histories*, New York: Columbia